

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3433/2021
12.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3303/20 од 18.08.2021. године, у седници одржаној 12.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3303/20 од 18.08.2021. године, у ставу другом, трећем и четвртном.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1448/20 од 27.08.2020. године, ставом првим и другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених плата за период од 01.09.2015. године до 31.07.2018. године, исплати укупан износ од 1.742.498,76 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, па до коначне исплате, као и да на наведене износе у корист тужиоца обрачуна и уплати Републичком фонду ПИО, Филијала Београд, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, према стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених плата за период од 01.09.2015. године до 31.07.2018. године, преко износа од 1.742.498,76 динара, досуђеног ставом првим изреке, а до траженог износа од 2.752.706,38 динара, исплати износ од још 1.010.207,62 динара, као и да на ове износе обрачуна и уплати Републичком фонду ПИО, Филијала Београд, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, према стопи важећој на дан уплате, као неоснован.

Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 375.802,00 динара, са каматом, док је ставом шестим изреке одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од 375.802,00 динара, почев од 27.08.2020. године, као дана пресуђења до наступања извршности пресуде, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3303/20 од 18.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу трећем, четвртном и шестом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужена на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених плата за период од 01.09.2015. године до 31.07.2018. године, исплати укупан износ од 1.742.498,76 динара, у појединачно опредељеним месечним износима, са каматом почев, као и да на наведене износе у корист тужиоца обрачуна и уплати Републичком фонду ПИО, Филијала Београд, доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, према стопи важећој на дан уплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу петом изреке пресуде и одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 375.802,00 динара, са каматом од извршности до исплате, а обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 67.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а наводи ревизије да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП су неосновани, јер је другостепени суд имао у виду све околности конкретног случаја и чињенично стање које је утврђено у поступку пред првостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене и решењем од 25.02.2004. године распоређен је на радно ... (ОСЛ) у Одсеку за ... Управе за борбу против организованог криминала. Решењем тужене од 04.01.2006. године распоређен је од 01.01.2006. године на радно место послови ... (ОСЛ), у Одељењу за ..., Управе криминалистичке полиције, а решењем од 01.07.2006. године, распоређен је на радно место послови ... у Одељењу за ... у Служби за борбу против организованог криминала, Управе криминалистичке полиције. Тужилац је у месецу који је претходио његовом ступању у СБПОК, у децембру 2005. године остварио плату у номиналном износу од 33.959,07 динара. Првостепени суд је утврдио да тужилац као лице које обавља послове и задатке у Служби за борбу против организованог криминала (СБПОК), има право на плату у двоструком износу у складу са чланом 2.

Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, коју је остварио за обављање послова у Управи за борбу против организованог криминала (УБПОК), при чему се узимају у обзир и промене у висини основне плате које су уследиле у спорном периоду, а које је вештак имао у виду приликом израде налаза.

Другостепени суд је нашао да је тужилац од 01.03.2004. године распоређен у Управу за борбу против организованог криминала, која је 2005. године преименована у Службу за борбу против организованог криминала, те да је реч о истој организационој јединици надлежној за сузбијање организованог криминала. Закључио је да тужилац има право на увећану плату према Уредби, али да није доказао колико је износила основица за обрачун двоструког износа плате и то оне коју је тужилац остварио на одговарајућем радном месту са ког је ступио на рад у Управу за борбу против организованог криминала (УБПОК). Како тужилац није предложио допунско вештачење да би се утврдила висина евентуалне разлике плате, а с обзиром да је терет доказивања био на њему у смислу члана 228. и 231. ЗПП, другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио захтев као неоснован.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени захтев тужиоца.

Законом о организацији надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“ бр. 42/02, 27/03, 39/03, 60/03, 67/03, 29/04, 58/04, 45/05, 61/05, 72/09, 72/11, 101/11, 32/13), прописано је да се ради обављања послова органа унутрашњих послова у вези са кривичним делима из члана 2. овог Закона, образује у оквиру министарства надлежног за унутрашње послове, Служба за сузбијање организованог криминала која поступа по захтевима специјалног тужиоца у складу са законом (члан 10. став 2), да лица која врше функцију односно обављају послове и задатке између осталог у служби имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварили на функцији односно пословима са којих су ступили на рад у те организационе јединице (члан 18. став 1).

Уредбом о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Сл. гласник РС“ бр.14/03, 67/05 и 105/05), уређене су плате лица која врше функцију, односно обављају послове и задатке, између осталог и у Служби за сузбијање организованог криминала у Министарству унутрашњих послова (члан 1. ове Уредбе), тако што је чланом 2. став 1. Уредбе, одређено да се плата старешине Службе и заменика старешине Службе и овлашћеног службеног лица у Служби, обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационе јединице из члана 1. ове Уредбе.

Имајући у виду наведене одредбе, произлази да запослени који су пре ступања на рад у посебну организациону јединицу били ангажовани у МУП-у имају право на двоструки износ плате из члана 2. став 1. Уредбе, којом је одређен износ плате која се увећава (остварена плата) и који је обим тог увећања (двоструки износ). У конкретном случају, правилан је закључак другостепеног суда да параметар за обрачун дупле плате мора бити основна плата коју је запослени остварио на пословима са којих је ступио на рад у организационе јединице из члана 1. Уредбе. То подразумева и да би тужилац

имао право и на свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту, јер то последично доводи до увећања двоструког износа његове основне плате код Службе за борбу против организованог криминала. Међутим, како се тужбени захтев тужиоца односи на увећање плате до двоструког износа плате коју је остварио у Управи за борбу против организованог криминала, а не са радног места са ког је ступио на рад у организациону јединицу за организовани криминал, те да није доказао да постоји позитивна разлика између исплаћене плате и двоструког износа основне плате коју је остварио до преласка у Службу (није предложио допунско вештачење, иако је терет доказивања ове чињенице на тужиоцу), то је и по мишљењу Врховног касационог суда правилно одбијен његов тужбени захтев.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер тужилац по овом правном леку није успео.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић